

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Գիշերվա երգերից

Լեռան լանջերից հովաքույր շնչով
Գիշերն է իջնում՝ լույսերը վառած.
Իջնում նրբաքող թևերը փրոած.
Ու հուշիկ անցնում սաղարթի միջով:

Եվ գով համբույրով նա ճանապարհին,
Միրող մոր նըման, անուշ գրգվանքով
Նի՛րի է շրշընջում մեղմ օրորանքով
Թավշյա դալարին, ծաղկին ու ծառին...

Նիրհում է երկիրն օրորների տակ,
Հոգնած ցերեկվա անլուռ աղմուկից.
Լուսինն էլ որպես մի քույր կարեկից,
Սփռում է վերան շողահյուս վերմակ...